

“HAMBRE CANINA”

Us vull fer cinc cèntims d'aquella vegada que gairebé em moro d'amor, sort que va ser per poc temps, si no hagués estat així, el cos i l'ànima de ben segur no haguessin aguantat.

Va ser una d'aquelles nits que el destí et va portant per camins propis, sense demanar permís, i res esdevé com ho esperaves. Tot un seguit de casualitats sense ordre aparent em van fer arribar fins al punt de trobar-me amb ELL.

Asseguts tots dos, cara a cara, com un parell de globus mig desumflats que no troben lloc a la festa, començarem a parlar, i això de parlar es només un dir, per que jo no sabia ni una paraula del seu idioma i ell es defensava (més aviat com gat panxa en l'aire) amb una barreja de llengües properes que resultaven d'allò més còmic. Potser va ser per això que em van vindre ganes d'explicar-li un parell d'acudits, sense cap pretensió. Un era molt ximple, el va agafar de seguida regalant el primer somriure, i així, en mig del petit silenci posterior, el vaig veure, i ell em va veure a mi. No teníem res en comú, érem diferents en tot: físic, nacionalitat, idioma, cultura, edat... (després vaig sapiguer que eren uns quants anys al meu favor, o a la meva contra, segons com s'ho vulgueu mirar). El cas es que la llista de diferències es perdia de lluny...

En comptes d'anar-les a trobar vaig enfilem el segon acudit, aquesta vegada Una mica més elaborat. Amb la seguretat del que no té res a perdre, vaig aconseguir fer-me entendre utilitzant bona part delcos i la cara. Ell m'escoltava bocabadat, la veritat es que em va quedar bordat. Ara si que reia de debò i de

valent, amb un riure obert i sincer, amb aquelles dents que feien claror a la foscor i els seus rínxols negres convidaven a enredar-se... Ai!

En tornar a callar, de cop i volta i sense solta, ens vam enamorar.

Va ser una cosa fulminant, com si ens hagués caigut un raig, que a l'hora, s'hagués emportat la res ta del món. Els rostres es tornaren d'una lluentor sobtada camí dels llavis que es volien trobar de seguida. En arribar a tocar-se, els esperits es van fondre, i així ens vam quedar, literalment enganxats durant hores... dies... Tot plegat va durar, si fa o no fa, una setmana.

Consumíem dosis d'amor pur, que no anava ni venia d'enlloc, però se'ns presentava desafiant, produint-se a si mateix i existint per que li donava la gana, sense cap condició, ni cap raó. La sed de passió se'ns va beure l'enteniment. No menjàvem res més que jo a ell i ell a mi i gairebé no dormíem per tal de no perdre el temps, que va tocar el dos deixant-nos orfes de dies i nits. M'estalviaré els de talls íntims per que va haver molt més que intimitat. Parlarem llarguíssimes estones, sense paraules, converses de l'ànima que ho deixaven tot dit. Em vaig perdre i trobar mil vegades als seus ulls color negra nit, que es posaven en blanc només d'olorar els meus cabells. No volíem veure ningú ni fer res més que estimar-nos sense mida ni control i els pobres cossos pagaren les conseqüències de tanta dèria... Va arribar un moment que l'esgotadora bogeria em va portar al deliri de pensar que no era possible un abans ni un després, que l'únic que quedava per fer era morir. Ho vaig creure de debò. Ningú més que jo sap com vaig estar de prop quan la suor freda m'ennuegava els ulls..!

En tornar-los a obrir el vaig veure, i ell em va veure a mi. No teníem res en comú. Ara la llista de diferències se'ns venia a sobre a tota velocitat. Però teníem l'amor... teníem?... o era ell qui ens tenia a nosaltres?... La mateixa armadura que ens havia fet invencibles, carregava al damunt del pit, fent que el cor bategués cada vegada amb més dificultat i escanyant l'aire; lo mateix que ens havia fet lliures ens convertia en esclaus que arrossegaven les més pesades cadenes... Sabíem que era la fi... Llavors, l'inevitable adéu va vindre a la manera de les antigues tragicomèdies gregues, va ser terrible, però per sort ningú va prendre mal.

Tornant a casa després que m'haguessin arrencat l'essència de l'ésser, els peus em portaven sense esma, guiats pel sentit comú que m'estirava cap al meu lloc, suaument, en silenci. L'aire s'obria pas ara, poc a poc, fent-me aixecar l'esquena, i vet aquí que quan encara em quedaven dos quadres per arribar, ja era capaç de sentir, perfectament, la olor de l'hivern, de percebre el sentit de les coses que son, i de les que no poden ser. No prengueu cap més dubte de que l'amor incondicional, el que dibuixem als somnis, veritablement existeix, som les persones les que no som incondicionals ni estem fetes per a suportar-ho.

M'empenedia de veres d'haver col·locat un mirall al rebedor de l'entrada. Ara feia d'enemic que em tornava una imatge de les pitjors de la col·lecció. Tot just deixar les claus, la nevera em cridava cap a ella com si jo fos un més dels imants que portava a sobre. Amb el cap ficat a dins vaig començar el saqueig indiscriminat, atacada per allò que m'agrada anomenar "hambre canina" que no

es més que el desig de menjar-se una cosa lo més ràpid possible per que estàs pensant obsessivament en totes les que et voldràs menjar després. Una altra mena de passió. Qui digui que no li ha passat mai, probablement menteix.

La veu familiar sonava com sempre, serena, i em va fer sortir d'un paradís de llepolies:

- Abans de menjar com si el país fos en guerra, podies haver-te rentat una mica, sembla que t'hagis barallat amb una colla de gats!

Encara que no es de dones educades, vaig respondre amb la boca plena:

- Es que no et pots ni arribar a imaginar... quant d'amor que he passat!...

Tant!...que segurament... trigaré recuperar-me tot el dia... així que... si us plau... no em desperteu.

FI